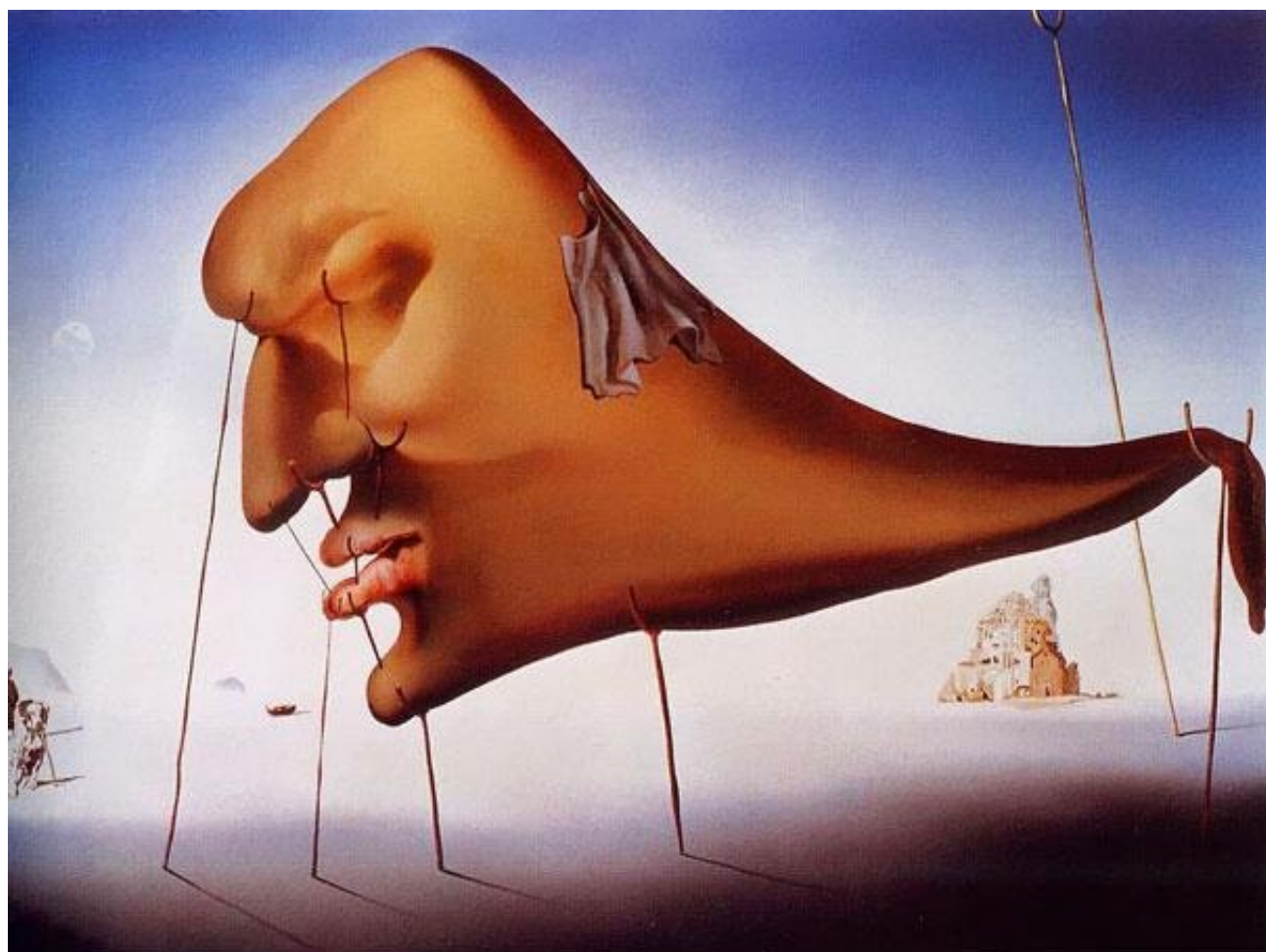

Οι ψευδοελίτ και ο λαός

Η νέα βαθιά διχοτόμηση της ελληνικής κοινωνίας

του **Γιώργου Καραμελιά** από την Ρήξη φ. 150

Το ζήτημα της υπογραφής της Συμφωνίας των Πρεσπών προκάλεσε μια νέα βαθιά διχοτόμηση της ελληνικής κοινωνίας, κατ' εξοχήν ανάμεσα στις ελίτ και τον λαό. Διότι το μεγαλύτερο μέρος της αυτοαποκαλούμενης ελίτ της χώρας, κατ' εξοχήν της πολιτικής, αλλά και της ακαδημαϊκής, αντιμετώπιζε το Μακεδονικό μόνο από την άποψη των διεθνών συσχετισμών, της γεωπολιτικής.

Σε αυτά τα πλαίσια θεωρούσε πως, παρ' ότι οι απαιτήσεις των Σκοπιανών είναι παράλογες, εν τούτοις, επειδή η Ελλάδα δεν μπορεί να σπαταλά «πολύτιμο διπλωματικό δυναμικό» σε ένα τέτοιο ζήτημα, θα πρέπει, έστω και με κάποιες αβαρίες και υποχωρήσεις, να κλείσουμε το ζήτημα ώστε να επικεντρωθούμε σε άλλα ζητήματα και κινδύνους.

Μάλιστα, για όσους προέρχονται από την αριστερά, αυτό το σκεπτικό ενισχύεται με τη θετική προκατάληψη υπέρ των «Σλαβομακεδόνων αδελφών», που οδηγεί τα περισσότερα τμήματα της

αριστερόστροφης ελίτ σε μια περιφρονητική αντιμετώπιση του «βουκεφαλισμού», δηλαδή του ενδιαφέροντος του ελληνικού λαού για την ιστορική Μακεδονία.

Γιώργος Καραμελιάς

Όταν **κατέρρευσε** η ομοσπονδιακή Γιουγκοσλαβία και η «Ομόσπονδη Δημοκρατία της Μακεδονίας» διεκδίκησε τη μετατροπή της σε ανεξάρτητο κράτος, ήταν ακόμα δυνατός ένας συμβιβασμός, λαμβάνοντας υπ' όψη πως η Ελλάδα διεκδικούσε με αξιώσεις τη μετατροπή της σε επίκεντρο των Βαλκανίων, μετά την κατάρρευση του ανατολικού στρατοπέδου.

Τότε, μια ισχυρή, συγκριτικά με τα βαλκανικά μεγέθη της εποχής, Ελλάδα, θα μπορούσε να εντάξει την Αλβανία, τα Σκόπια, τη Βουλγαρία και ίσως και τη Σερβία και τη Ρουμανία σε μια ομάδα χωρών που, με επίκεντρο την Ελλάδα, θα συγκροτούσαν έναν ευρωπαϊκό βαλκανικό πόλο, ικανό να αντιμετωπίσει την Τουρκία.

Με αυτό το σκεπτικό τότε υποστήριζα τη δυνατότητα ενός τέτοιου συμβιβασμού με τον Γκλιγκόροφ γύρω από το όνομα **Σλαβομακεδονία**. Εξάλλου, τότε, τα Σκόπια και οι περισσότεροι Σλάβοι των Σκοπίων διεκδικούσαν τον «μακεδονισμό» ως καθαρά σλαβική ταυτότητα, ενώ δεν είχε ακόμα συγκροτηθεί ο αλβανικός εθνικισμός, η Αλβανία ήταν στα πρόθυρα της διάλυσης και το Κόσοβο αποτελούσε μέρος της Σερβίας, επομένως η «Σλαβομακεδονία» ήταν εφικτή ως λύση.

Όμως, ήδη, ο ελληνικός λαός και εμβληματικές μορφές του πολιτικού και πνευματικού κόσμου της Ελλάδας, όπως ο Οδυσσέας Ελύτης ή ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, αρνούσαν να εμπλακούν σε οποιαδήποτε διαπραγμάτευση, εάν στο όνομα του κράτους των Σκοπίων υπήρχε αναφορά στη λέξη Μακεδονία, η οποία είναι συνδεδεμένη στενά με την ελληνική διαχρονία. Εξάλλου, η πρώτη πρόκληση προς την ιστορική διάσταση του ζητήματος είχε έλθει από την ίδια την ΠΓΔΜ, με την υιοθέτηση του αστεριού της Βεργίνας ως συμβόλου της σημαίας του κράτους.

Έκτοτε όμως κύλησε πολύ νερό στο αυλάκι. Κατ' αρχάς, το βαλκανικό όνειρο της Ελλάδας κατέρρευσε πριν καν σχηματιστεί και πριν καν οι δυτικόστροφες ελληνικές ελίτ το διατυπώσουν!

Μέσα σε είκοσι πέντε χρόνια η Ελλάδα κατέβηκε πολλά σκαλοπάτια στην κλίμακα ισχύος και κύρους, με αποκορύφωμα τη διάλυση της οικονομικής βαλκανικής της παρουσίας, την οποία τόσο διακαώς επιθυμούσαν και επιδίωκαν οι Γερμανοί.

Η Αλβανία και ο αλβανικός εθνικισμός απεδείχθη ο μεγάλος κερδισμένος της εικοσιπενταετίας πού πέρασε. Εξόντωσε σε μεγάλο βαθμό την ελληνική εθνική μειονότητα της Βορείου Ηπείρου, εξεδίωξε τους Σέρβους από το Κόσοβο και προχωρά στην ενσωμάτωση του Κοσόβου στο αλβανικό κράτος, ανεδείχθη σε ισχυρό παράγοντα στο εσωτερικό των Σκοπίων ενώ έγινε κράτος-πελάτης του νεοθωμανισμού και εχθρός της Ελλάδας.

Αλλά και οι εξελίξεις στα Σκόπια υπήρξαν εξόχως αρνητικές. Κατ' αρχάς, για να διατηρήσει την

ύπαρξή του, αυτό το εύθραυστο μórφωμα ανήγαγε τον μακεδονισμό στην κυρίαρχη αν όχι αποκλειστική ιδεολογική του αναφορά.

Και η εντεινόμενη διαμάχη με τους Αλβανούς και τους Βουλγάρους δεν λειτούργησε κατευναστικά, αλλά συνέβη το αντίθετο. Για να εντάξουν τους πρώτους στον μακεδονισμό και να διαφοριστούν από τους σλάβους Βουλγάρους, έπαψαν πλέον να αναφέρονται στον σλαβικό χαρακτήρα των «Μακεδόνων», αλλά προσανατολίστηκαν προς την αρχαία Μακεδονία.

Έτσι και οι Αλβανοί των Σκοπίων, ως «γηγενείς», μπορούν να αναγορευθούν και αυτοί σε απογόνους του Αλεξάνδρου! **Η αναφορά στην ιστορική Μακεδονία έγινε λόγος ύπαρξης του διχασμένου κράτους των Σκοπίων.** Η αναφορά λοιπόν στους αρχαίους Μακεδόνες ενέχει χαρακτήρα **θεμελιώδους και ενοποιητικού μύθου**, γι' αυτό και είναι απαραίτητη.

Και εάν οι Σλάβοι των Σκοπίων δεν είχαν κανένα πρόβλημα να υποκλέψουν την αρχαία μακεδονική ταυτότητα, γιατί άραγε να έχουν οι Αλβανοί, οι οποίοι μάλιστα, ως απόγονοι των αρχαίων Ιλλυριών, όπως ισχυρίζονται, είναι αρχαιότεροι από τους Σλάβους στην περιοχή;!

Γι' αυτό και τα αγάλματα του Μεγάλου Αλεξάνδρου δεν αποτελούν απλώς ένα ανώδυνο «σκοπιανό κιτς», αλλά θεμελιώδες «επιχείρημα» ύπαρξης του σκοπιανού μορφώματος. Και η «Βόρεια Μακεδονία» θα έχει κάθε λόγο στο μέλλον να διεκδικεί την «απελευθέρωση» της αλύτρωτης «νότιας Μακεδονίας».

Όταν λοιπόν θα έχει λήξει η διαδικασία της εισόδου στο ΝΑΤΟ, τα Σκόπια θα επανέλθουν πλησίον στον... Μέγα Αλέξανδρο, γιατί μόνο έτσι θα μπορούν να συντηρηθούν ως κράτος!

Με το πέρασμα των χρόνων, λοιπόν, **εξανεμίστηκαν** οι δυνατότητες να εξευρεθεί οποιαδήποτε συναινετική λύση, η οποία να περιλαμβάνει το συνθετικό Μακεδονία, διότι η διαμάχη έχει μεταφερθεί στον ιστορικό σκληρό πυρήνα της ύπαρξής μας. Η Ελλάδα, μια χώρα που πλέον κρατιέται σχεδόν αποκλειστικά από την ιστορία και τον πολιτισμό της, είναι υποχρεωμένη να τον περιφρουρήσει ως κόρη οφθαλμού, για να επιχειρήσει οποιαδήποτε ύστατη **ανάκαμψη**.

Γι' αυτό και εκ του αντιθέτου ο εγχώριος **εθνομηδενισμός** έχει ως διακηρυγμένο στόχο και επί δεκαετίες προσπαθεί λυσσαλέα να αποσυνδέσει τους Έλληνες από την ιστορία, τη γλώσσα και την πολιτισμική τους διαχρονία. Γι' αυτό και οι εθνομηδενιστές, όταν ανέβηκαν στην εξουσία, ανέλαβαν αυτοί από τις ξένες πρεσβείες και τα ιδρύματα τύπου Σόρος το έργο της εκχώρησης της ιστορίας της Μακεδονίας.

Γι' αυτό και προσπάθησαν να εξαφανίσουν ει δυνατόν το μνημείο της Αμφίπολης από το προσκήνιο, γι' αυτό και σαμποτάρισαν στην πραγματικότητα την προσπάθεια της επιστροφής των Ελγινείων στην Ελλάδα, που είχε πάρει μια διεθνή και συστημική διάσταση με την εμπλοκή του Κλούνεϊ και της Αλαμουντίν.

Οι Έλληνες πρέπει να χάσουν οριστικά κάθε στοιχείο που τους συνδέει με τη μεγάλη τους παράδοση και να αποδεχτούν τη θέση τους ως ένα θλιβερό βαλκανικό προτεκτοράτο της Δύσης και της νεοθωμανικής Τουρκίας, στα ίδια επίπεδα με τα Σκόπια ή την Αλβανία. Οι Έλληνες πρέπει να χάσουν αυτό που οι εθνομηδενιστές αποκαλούν «μεγαλοϊδεατισμό» τους και να γίνουν οριστικά «ρεαλιστές», δηλαδή πειθήνια ανδράποδα.

Γι' αυτό και το μάτι του λαού βλέπει σωστά, όταν προτάσσει την ελληνικότητα της Μακεδονίας ως το κεντρικό διακύβευμα της τρέχουσας αντιπαράθεσης και επιμένει πως δεν μπορεί να γίνει καμία υποχώρηση σήμερα. Όταν είσαι αδύναμος και υποχωρείς είναι βέβαιο πως θα χάσεις κατά κράτος, ακόμα και από τον πιο αδύνατο από σένα.

Εντέλει, μέσα από τη μεγάλη λαϊκή πατριωτική κινητοποίηση, οδηγείται στο τέλος της η σαραντάχρονη μεταπολιτευτική ιδεολογική ηγεμονία της «αντιεθνικιστικής» αρχικώς και εθνομηδενιστικής στη συνέχεια αριστεράς.

Έχει αρχίσει η μεγάλη πορεία προς την επανεθνικοποίηση της ελληνικής κοινωνίας – μόνη ελπίδα για μία πιθανή πατριωτική ανάκαμψη του ελληνισμού. Πρόκειται για τη «μητέρα των μαχών».

Είτε τα επόμενα χρόνια θα ολοκληρώσουμε το ανολοκλήρωτο '21, είτε θα μεταβληθούμε σε ιστορική ανάμνηση. Οι χιλιάδες των μαθητών που ξεχύθηκαν στους δρόμους με τις ελληνικές σημαίες αποτελούν την απόδειξη και την ελπίδα πως αυτή η μάχη μπορεί να κερδηθεί.

08.02.2019

Πηγή: [Αρδην - Ρήξη](#)